

Цвинтар над Вітою

Микола Руденко

Десь тут шлях свій починала Віта,
Туманами сивими повита.

Від ріки, яку шукати годі,
Залишилась назва у народі.

Віта, Віта! Мрійники-поети
Тебе мають антиподом Лети.

Ти — Життя. А хто ж із нас не мріє
Про сонет, що вічністю зоріє?..

У заплаві,— може, трохи вище,—
Є старе селянське кладовище.

Тінями синівської любові
Похилилися хрести дубові.

І частіше, ніж сини далекі,
Ті хрести провідують лелеки.

Тьохкають пташки різноголосі
Та заходять на світанку лосі.

Випинаючи на шиях жили,
Позирають на хрести й могили.

Ніби згадує душа лосина,
Що лишила десь людського сина.

Ніби саме з неї серед літа
В край безсмертя витікає Віта...

Киньте Байкове, померлі друзі,—
Йдіть шукати цвинтаря у лузі.